

Woestijnnacht

Michael Connelly bij Boekertij:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
De laatste coyote (Hartzuur)
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
De stilte van de nacht
Het nachtvuur
Een gewaarschuwd man
De wet van de onschuld
Het holst van de nacht
Woestijnnacht

boekertij.nl

Michael Connelly

Woestijnnacht

Renée Ballard en Harry Bosch werken samen aan
de zaak van een man die verantwoordelijk is voor
de moord op een heel gezin

Vertaald door David Orthel en Mylène Delfos

ISBN 978-90-225-9730-9

ISBN 978-94-023-1977-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Desert Star*

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Adobe Stock, Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 by Hieronymus, Inc.

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ter herinnering aan Philip Spitzer,
voor zijn geloof in Harry Bosch*

DEEL 1

DE BIBLIOTHEEK VAN
DE VERLOREN ZIELEN

1

Bosch had de pillen voor zich op een rijtje gelegd en was er klaar voor. Hij schonk net water uit de fles in het glas toen er werd aangebeld, maar ging aan tafel zitten en dacht bij zichzelf dat hij niet zou opendoen. Zijn dochter had de sleutel en belde hoe dan ook niet aan, en hij verwachtte niemand anders. Het moest wel iemand zijn die iets wilde verkopen, of een van zijn burens, maar hij kende zijn burens niet meer. De buurt leek elke paar jaar te veranderen en na meer dan drie decennia was hij ermee opgehouden de nieuwkomers nog welkom te heten en ze te groeten. Eigenlijk vond hij het wel prettig om die rare ex-agent in de buurt te zijn die mensen niet durfden aan te spreken.

Maar toen werd er weer aangebeld, en een bekende stem riep hem.

‘Harry, doe open. Ik weet dat je thuis bent. Je auto staat voor de deur.’

Hij trok de la onder het tafelblad open. Er lag plastic bestek in, servetjes, eetstokjes die hij bij afhaalmaaltijden had gekregen. Hij veegde de pillen in de la en schoof hem weer dicht, stond op en liep naar de deur.

Voor hem stond Renée Ballard. Bosch had haar bijna een jaar niet gezien. Ze zag er magerder uit dan hij zich haar herinnerde en hij kon zien waar haar jasje opbolde door het wapen op haar heup.

‘Zo, Harry,’ zei ze.

‘Kort koppie,’ zei hij.

‘Ja, al een tijdje.’

‘Wat kom je doen, Renée?’

Ze fronste haar voorhoofd, alsof ze wel een warmer welkom had verwacht. Maar Bosch kon niet bedenken waarom, gezien de manier waarop een en ander vorig jaar was afgelopen.

‘Finbar,’ zei ze.

‘Hoe bedoel je?’

‘Weet je toch wel. Finbar McShane.’

‘Wat is daarmee?’

‘Die loopt nog steeds vrij rond. Ergens. Zullen we proberen de zaak samen op te lossen of wil je blijven mokken?’

‘Waar gaat dit precies over?’

‘Als je me nou even binnenlaat, kan ik het uitleggen.’

Bosch aarzelde even, maar deed toen een stap naar achteren en wuifde haar met een nukkig gebaar naar binnen.

Ballard liep door tot bij de tafel waaraan Bosch net had gezeten.

‘Geen muziek?’ vroeg ze.

‘Vandaag niet,’ zei Bosch. ‘Hoe zit dat met McShane?’

Ze knikte. Tijd om ter zake te komen.

‘Ze hebben mij de leiding over de cold cases gegeven.’

‘Toen ik daar voor het laatst iets over hoorde werd de afdeling Cold Cases opgeheven en ontbonden omdat het belangrijker was dat er meer blauw op straat kwam.’

‘Dat klopt, maar de tijden zijn weer veranderd. De afdeling wordt onder druk gezet om cold cases weer in behandeling te nemen. Je weet wie Jake Pearlman is, toch?’

‘Raadslid.’

‘Voor je eigen district, zelfs. Zijn jongere zus werd jaren geleden vermoord. De moord werd nooit opgelost. Toen hij verkozen werd kwam hij erachter dat de eenheid in stilte was opgeheven en niemand zich nog met onopgeloste zaken bezighield.’

‘En dus?’

‘En dus kreeg ik daar lucht van en ben ik naar de hoofdinspecteur

gegaan met een voorstel. Ik ga weg bij Moordzaken en blaas de afdeling Cold Cases nieuw leven in.’

‘In je eentje?’

‘Nee. En daarom ben ik hier. Op de tiende verdieping zijn ze akkoord gegaan: er komt één ingezworen agent – dat ben ik. Verder wordt de eenheid samengesteld uit reservisten, vrijwilligers en freelancers. Dat was niet mijn idee. Andere afdelingen hanteren hetzelfde model al een paar jaar en lossen inderdaad zaken op. Het is een goed model. Eigenlijk kwam ik erop vanwege je werk voor San Fernando.’

‘En nou wil je mij ook in dat... team, of hoe je het noemen wilt? Ik kan in elk geval geen reservist zijn. Ik kom al niet door de keuring. Dacht je echt dat ik nog twee kilometer in een kwartier kon lopen?’

‘Precies. Dan word je dus vrijwilliger. Of we stellen een contract op. Ik heb alle moorddossiers van de zaak-Gallagher uit het archief gehaald. Zes mappen over vier moorden – meer materiaal dan jij hebt meegenomen, dat weet ik wel zeker. Je zou weer aan de zaak-McShane kunnen werken. Officieel.’

Bosch liet dat even tot zich doordringen. McShane had in 2013 het hele gezin Gallagher uitgemoord en in de woestijn begraven. Maar Bosch had dat nooit kunnen bewijzen. En was met pensioen gegaan. Hij had niet alle zaken weten op te lossen die hem gedurende dertig jaar bij Moordzaken waren toegewezen. Dat lukte geen enkele rechercheur. Maar dit betrof een heel gezin. Dit was de zaak die hij met de grootste tegenzin moest laten liggen.

‘Je weet dat ik niet op een fijne manier ben weggegaan,’ zei hij. ‘Ik was al vertrokken voor ze me konden ontslaan. En ik heb ze nog voor de rechter gedaagd ook. Ze laten me daar nooit meer binnen.’

‘Als jij ja zegt is dat geen probleem,’ zei Ballard. ‘Dat had ik al geregeld voor ik hiernaartoe kwam. Er zitten nu een andere hoofdinspecteur en andere mensen. En om eerlijk te zijn, Harry, er zijn er niet zo veel meer die nog weten wie je bent. Hoelang ben je nu al weg, vijf jaar? Zes? De hele afdeling is veranderd.’

‘Op de tiende weten ze vast nog heel goed wie ik ben, hoor.’

Op de tiende verdieping van het Police Administration Building was het kantoor van het hoofd van de politie en dat van de meeste commandanten gevestigd.

‘En we hoeven niet eens vanuit het PAB te werken,’ zei Ballard. ‘We zitten in Westchester, in het nieuwe moordzakenarchief. Dat scheelt een hoop qua politiek en pottenkijkers.’

Dat vond Bosch toch wel interessant.

‘Zes mappen,’ zei hij, hardop denkend.

‘Op een stapel. Op een verder leeg bureau met jouw naam erop,’ zei Ballard.

Bij zijn pensionering had Bosch kopieën van veel documenten van die zaak meegenomen, zoals het chronologisch verslag van het onderzoek en de andere verslagen die hij het meest van belang achtte. Met onderbrekingen had hij er sindsdien aan gewerkt, maar hij moest erkennen dat hij geen stap verder was gekomen en dat Finbar McShane nog steeds ergens daarbuiten vrij rondliep. Bosch had nooit een snipper hard bewijs tegen hem gevonden, maar wist diep vanbinnen voor de volle honderd procent zeker dat hij het had gedaan. McShane was de schuldige. Ballards aanbod was verleidelijk.

‘Dus ik mag terugkomen en aan de zaak-Gallagher werken?’ vroeg hij.

‘Je mag daaraan werken, ja,’ zei Ballard. ‘Maar je zult ook aan andere zaken moeten werken.’

‘Altijd weer het addertje.’

‘Ik moet met resultaten komen. Ik moet ze kunnen laten zien hoe fout ze zaten toen ze de eenheid ophieven. De zaak-Gallagher gaat nogal wat werk kosten. Zes dossiermappen moeten worden doorgenomen, geen DNA, voor zover bekend geen vingerafdrukken. Het is een zaak waarvoor je de straat op moet en dat vind ik prima, maar ik moet ook zaken oplossen om het bestaan van de eenheid te rechtvaardigen en de loop erin te houden, zodat jij aan jouw zaak kunt werken. Zie je dat als een probleem?’

Bosch gaf niet meteen antwoord. Hij haalde zich voor de geest hoe

Ballard een jaar eerder het kleed onder hem weg had getrokken. Ze was weggegaan bij de afdeling, gefrustreerd door de politiek, de bureaucratie, de vrouwenhaat, álles; ze waren een partnerschap overeengekomen om als privédetectives verder te gaan. En toen was ze hem komen vertellen dat ze toch terugging, verleid door de belofte van het hoofd van de politie dat ze zelf haar werkplek mocht uitkiezen. Ze had voor Moordzaken gekozen. Exit partnerschap.

‘Ik was al op zoek naar kantoorruimte,’ zei hij. ‘Er was een leuk kantoor in een gebouw achter de Hollywood Athletic Club.’

‘Kom op nou, Harry,’ zei Ballard. ‘Ik heb me verontschuldigd voor mijn gedrag toen, maar het ligt ook aan jou.’

‘Aan mij? Dat is echt flauwekul.’

‘Nee. Jij was zelf degene die tegen me zei dat je een organisatie beter van binnenuit dan van buitenaf kunt veranderen. En dat is wat ik besloot te doen. Dus geef mij vooral de schuld, als jij je daar beter door voelt, maar ik heb gewoon gedaan wat je zei.’

Bosch schudde zijn hoofd. Hij herinnerde zich niet dat hij dat zo had gezegd, maar hij wist wel dat hij dat vond. Toen zijn dochter overwoog bij de politie te gaan, in de nasleep van alle protesten en uitingen van haat tegen de politie, had hij tegen haar hetzelfde gezegd.

‘Oké,’ zei hij. ‘Ik doe mee. Krijg ik een badge, eigenlijk?’

‘Geen badge, geen wapen,’ zei Ballard. ‘Maar wel dat bureau met die zes dossiermappen erop. Wanneer kun je beginnen?’

Een ogenblik lang schoten Bosch de pillen door het hoofd die hij geen tien minuten geleden voor zich op tafel had gelegd.

‘Wanneer je wilt,’ zei hij.

‘Fijn,’ zei Ballard. ‘Dan zie ik je maandag. Bij de receptie hebben ze een pasje voor je en we laten een nieuwe legitimatie voor je maken. Ze zullen je op de foto zetten en je vingerafdrukken nemen.’

‘Dat bureau staat toch wel bij het raam, hè?’

Bosch zei het met een glimlach. Ballard glimlachte niet.

‘Overspeel je hand nou niet,’ zei ze.

2

Ballard zat aan haar bureau een subsidieaanvraag voor DNA-onderzoek te schrijven toen haar telefoon ging. Het was de agent bij de receptie.

‘Er staat hier iemand die zegt dat er een pasje voor hem klaar zou liggen. Heron... Her... Ik kan het niet uitspreken. Bosch heet hij.’

‘Sorry, dat ben ik vergeten te regelen. Geef hem een bezoekerspasje en stuur hem door. Hij komt hier werken, dus krijgt hij later nog een ID. Hij heet Hiëronymus. Het rijmt op anonyms.’

‘Oké, ik stuur hem door.’

Ballard legde de hoorn op de haak en stond op om Bosch bij de ingang van het archief op te vangen, in het besef dat hij de pest in zou hebben om de misser bij de receptie. Toen ze bij de deur kwam stond Bosch anderhalve meter verder met zijn hoofd in de nek te kijken naar iets boven haar. Ze glimlachte.

‘En, wat vind je ervan?’ zei ze. ‘Dat heb ik erop laten schilderen.’
Ze ging naast hem staan en keek naar de tekst boven de deur.

ONOPGELOSTE MISDRIJVEN IEDEREEN TELT OF NIEMAND TELT

Bosch schudde zijn hoofd. ‘Iedereen telt of niemand telt’ was de overtuiging waarmee hij zijn werk aan moordzaken deed, maar het was

zijn persoonlijke overtuiging. Het was geen motto en al helemaal geen slogan die hij graag op de muur zag staan. Het was iets wat je vanbinnen moest voelen. Moest weten. Niet iets wat moest worden aangeprezen, laat staan iets wat je kon leren.

‘Kom op,’ zei Ballard. ‘We moeten toch iets hebben. Een motto. Een richtlijn. Ik wil wat esprit de corps in de eenheid. We gaan er met volle kracht tegenaan.’

Bosch zei niets.

‘Kom binnen, dan zal ik je wegwijs maken,’ zei Ballard.

Ze ging hem voor en liep om een balie heen waarachter de rijen archiefkasten met moorddossiers stonden, geordend naar jaar en zaaknummer. Ze liepen links van de kasten het gangpad door naar de officiële werkruimte van de heropgerichte eenheid Cold Cases. De ruimte bestond uit een cluster van zeven werkplekken, drie aan drie gescheiden door wandjes en met een extra werkplek aan het uiteinde.

Er waren twee medewerkers aan het werk; hun hoofd kwam net boven de wandjes uit. Ballard bleef staan bij de werkplek aan het eind. ‘Hier zit ik,’ zei ze. ‘En ik had jou hier gedacht.’

Ze wees naar een aangrenzende werkplek en Bosch liep erheen. Ballard boog zich over haar eigen bureau naar voren, legde haar armen op het wandje en keek neer op Bosch' bureau. Ze had er al twee stapels moorddossiers neergelegd, een grote en een kleine.

‘Die grote stapel is Gallagher. Die ken je vast nog wel.’

‘En wat is dit?’ Bosch sloeg de bovenste map van de kleine stapel op.

‘Dat is het addertje,’ zei Ballard. ‘Sarah Pearlman. Ik wil graag dat je die eerst doorneemt.’

‘De zus van het raadslid,’ zei Bosch. ‘Heb je daar zelf eigenlijk al naar gekeken?’

‘Jazeker. En het ziet er behoorlijk hopeloos uit. Maar ik wil horen wat jij ervan vindt – voor ik het raadslid met slecht nieuws lastig moet vallen.’

Bosch knikte. ‘Ik zal ernaar kijken,’ zei hij.

‘Voor je erin duikt wil ik je even voorstellen aan Lilia en Thomas,’ zei Ballard.

Ze liep naar het andere eind van de cluster. De achterste twee bureaus werden bezet door een man en een vrouw van, op het oog, achter in de vijftig. De man zat het dichtste bij en Ballard legde een hand op zijn schouder terwijl ze hem voorstelde. De twee maakten een professionele indruk. De man had zijn jasje over zijn stoel gehangen en droeg een strak aangetrokken das. Hij had donker haar en een snor en een half leesbrilletje. De vrouw had eveneens donker haar en tevens een donkere huid, en droeg hetzelfde als Ballard altijd droeg: een pak met een witte bloes. Ze had een speldje met de Amerikaanse vlag op haar revers en Bosch vroeg zich af of ze daarmee vragen naar haar afkomst voor wilde zijn.

‘Dit is Thomas Laffont, die vorige week bij ons is gekomen,’ zei Ballard. ‘Hij werkte bij de FBI, is nu met pensioen en ik heb hem gekoppeld aan Lilia Aghzafi, die twintig jaar bij Vegas Metro achter de rug had en toen de zee wel eens wilde zien. Lilia is ook met pensioen. Tom en Lilia nemen zaken door op zoek naar kandidaten voor genealogisch onderzoek. Je zult wel gehoord hebben dat dat hot is in coldcasekringen.’

Bosch knikte naar de twee medewerkers en gaf ze een hand.

‘Dit is Harry Bosch,’ zei Ballard. ‘LAPD en gepensioneerd. Hij blaast niet hoog van de toren, dus doe ik dat. Hij was een van de oprichters van de oude coldcase-eenheid en heeft langer bij Moordzaken gewerkt dan wie ook op deze afdeling.’

Vervolgens stond Ballard te kijken hoe Bosch zich onhandig door het ‘aangenaam kennis te maken’ en de kletspraatjes heen werkte. Hij slaagde er niet helemaal in zijn oude wantrouwen jegens de FBI te verbergen. Ten slotte redde ze hem, nam hem mee naar zijn werkplek en zei tegen Aghzafi en Laffont dat ze nog een en ander wilde door-nemen met de ‘nieuweling’.

Terug aan het andere eind van de cluster gingen ze ieder naar hun

eigen bureau en Ballard legde haar armen weer op het wandje, zodat ze elkaar konden zien terwijl ze praatten.

‘Wauw zeg,’ zei ze. ‘Ik zie dat je dat pornosnorretje hebt afgeschooren. Heb je dat na ons gesprek gedaan?’

Ze wist het wel zeker. Als hij het bij hem thuis al niet meer had gehad, had ze dat beslist opgemerkt. Bosch bloosde terwijl hij een snelle blik naar het andere eind wierp om te zien of Aghzafi en Laffont het gehoord hadden. Toen streek hij met zijn duim en wijsvinger over zijn bovenlip, als om er zeker van te zijn dat hij geen snor meer had.

‘Het werd grijs,’ zei hij.

Geen nadere verklaring dan die. Maar Ballard wist dat het al grijs werd voor ze Bosch zelfs maar had leren kennen.

‘Maddie is er vast blij mee,’ zei ze.

‘Ze heeft het nog niet gezien,’ zei hij.

‘Hoe is het met haar?’

‘Goed, voor zover ik weet. Hard aan het werk.’

‘Ik hoorde dat ze recht van de academie naar bureau Hollywood is gestuurd. Heeft zij even mazzel.’

‘Ja, ze zit daar in de nachtdienst. Zeg, hoe zit dat met dat genealogisch onderzoek?’

Het was Ballard wel duidelijk dat Bosch persoonlijke vragen ontweek en alles aangreep om van onderwerp te veranderen.

‘Daar hoeft jij je geen zorgen om te maken,’ zei ze. ‘Het is nuttig, maar het is wetenschappelijk en dus duur. Het is het enige terrein waarop we zuinig aan moeten doen. We krijgen subsidie van de Ahmanson Foundation, die ons dit hele kantoor heeft geschonken, maar een volledig genetisch onderzoek kost zo’n achttienduizend dollar als we het buiten de afdeling gaan halen. Dus moeten we zorgvuldig zijn in onze keuzes. Daar zijn Tom en Lilia mee bezig, en een andere onderzoeker die je waarschijnlijk morgen zult leren kennen. Wat gewoon DNA-onderzoek betreft hebben we carte blanche, want die faciliteiten zijn in huis. Daar moeten we gewoon wachten tot we

aan de beurt zijn. Per maand kan ik één keer een joker inzetten, dan krijg ik voorrang. Die heb ik van de chef gekregen. Hij heeft ook een laborant ter beschikking gesteld die zich specifiek met zaken van onze eenheid bezighoudt.’

‘Aardig van hem.’

‘Ja. Maar laten we het weer even over jouw inzet hebben. Wat ik van de reservisten en vrijwilligers verwacht is dat ze ten minste één dag per week ter beschikking zijn. De meesten doen wel meer dan dat, maar ik schuif er zo mee dat er in elk geval van maandag tot donderdag iemand is. Ik ben hier voltijds. Tom en Lilia zijn er op maandag, Paul Masser en Colleen Hatteras op dinsdag, Lou Rawls op woensdag, en jij... Ik zou zeggen donderdag, maar ik weet nu al dat je er veel vaker zult zijn. Dat zijn de meeste anderen ook.’

‘Lou Rawls – meen je dat?’

‘Nee. Hij is niet eens zwart. Hij heet Ted Rawls. Als je tien jaar als agent hebt gewerkt is het onmogelijk dat zo’n voor de hand liggende bijnaam niet op een gegeven moment aan je blijft kleven. Dus zegt iedereen Lou tegen hem en hij vindt het wel best zo.’

Bosch knikte.

‘Maar ik moet je wel iets zeggen,’ zei Ballard. Ze boog zich voorover en praatte zo zacht verder dat haar stem nauwelijks over het wandje reikte. ‘Rawls was niet mijn keus.’

Bosch rolde zijn stoel dichterbij zijn bureau om haar beter te kunnen horen.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg hij.

‘We hebben meer aanmeldingen gekregen dan we werkplekken hebben,’ zei Ballard. ‘De chef zei dat ik kon uitkiezen wie ik wilde, en dat heb ik ook gedaan, maar Rawls kwam via Pearlman.’

‘Het raadslid.’

‘Hij stond erop. En zijn chef-staf ook. Het gaat wel om zijn zus, maar ook om politiek. Hij ambieert meer dan het raadslidmaatschap en het succes van de eenheid kan hem daarbij helpen. Dus kwam hij met Rawls en ik moest hem nemen.’

‘Ik heb nog nooit van hem gehoord en dat zou wel moeten, met zo’n naam. Hij is niet van het LAPD, hè?’

‘Nee, hij komt van Santa Monica en hij is met pensioen, maar dat is al vijftien jaar geleden, dus heeft hij niet zo veel bij te dragen. Je moet hem bij het handje pakken en de kwestie is ook dat hij een rechtstreeks lijntje heeft met Pearlman en Hastings.’

‘Hastings?’

‘Nelson Hastings, Pearlmans chef-staf. Ze zijn de beste maatjes met zijn drieën, lijkt het. Rawls ging weg bij de politie van Santa Monica en zette een bedrijf op. Hij doet dit er dus bij.’

‘Wat voor bedrijf? Privédetective?’

‘Nee, een bedrijf-bedrijf. Hij is eigenaar van een hoop postagentschappen, zoiets als UPS, FedEx, dat soort verzendbedrijven. Ze schijnen in de hele stad te zitten en hij verdient er goed aan. Hij rijdt in een mooie auto en heeft een huis in Santa Monica in de universiteitbuurt. En als je het mij vraagt is hij een van Pearlmans belangrijkste campagnefinanciers.’

Bosch knikte. Dat was duidelijk. Voor wat hoort wat. Ballard keek op, zag dat hun fluisterend gesprek was opgemerkt door Laffont en Aghzafi en ging zitten. Over het wandje heen konden ze elkaar nog net aankijken. Ze praatte op normale toon verder.

‘Morgen stel ik je voor aan Paul en Colleen,’ zei ze. ‘Die zijn goed. Masser is een gepensioneerde substituut-officier van justitie die op Zware Criminaliteit heeft gezeten en ons dus behulpzaam is als het gaat om huiszoekingsbevelen, juridische zaken en strategieën. Het is erg fijn over hem te kunnen beschikken en niet steeds de officier van justitie te hoeven bellen als we met een vraag zitten.’

‘Volgens mij ken ik die nog,’ zei Bosch. ‘En Hatteras?’

‘Geen ervaring in de wetshandhaving. Ze is onze specialiste in genealogie en wat ze wel noemen een burgerdetective.’

‘Een amateurdetective? Echt waar?’

‘Echt waar. Ze is een fantastische rechercheur op internet en met die genetische zaken moet je daar zijn. IGG, je weet toch wel wat dat is?’

‘Eh...’

‘Investigative Genetic Genealogy, forensische genetische genealogie. Je uploadt het DNA-profiel van een verdachte via GEDmatch bij een aantal databanken en wacht rustig af of er een match is. Daar moet je toch wel van weten. Dat was een tijdlang een rage, tot de privacypolitie kwam, en nu is de toegang beperkt. Maar het is nog steeds de moeite waard.’

‘Hebben ze de Golden State Killer zo niet gepakt?’

‘Precies, ja. Je stopt er het DNA in en als je geluk hebt krijg je verbanden met familieleden. Een neef in de vierde graad hier, een broer van wie niemand wist daar. En vanaf daar wordt het puzzelen. Je legt online contact en stelt een stamboom samen in de hoop dat een van de takken naar jouw mannetje leidt.’

‘En daar houdt een burger zich mee bezig.’

‘Ze is een expert, Harry. Geef haar een kans. Ik vind haar aardig en ik denk dat ze veel voor ons kan betekenen.’

Bosch keek voor zich en ze zag hevige twijfel in zijn ogen.

‘Wat nou?’

‘Zijn we hier een podcast aan het maken? Of willen we zaken oplossen?’

Ballard schudde haar hoofd. Ze wist dat hij zo zou reageren.

‘Je zult het vanzelf wel zien, Harry,’ zei ze. ‘Je hoeft niet met haar samen te werken, maar ik durf te wedden dat je dat uiteindelijk zelf graag wilt. Zo zeker ben ik van haar. Helder?’

‘Helder,’ zei Bosch. ‘Ik ga er geen probleem van maken. Ik ben blij dat ik hier zit. Jij bent de baas en ik twijfel nooit aan de baas.’

‘Je meent het. Het moet ook niet gekker worden.’

Bosch keek om zich heen.

‘Ik ben dus de laatste,’ zei hij.

‘Maar de eerste die ik hier wilde hebben,’ zei Ballard. ‘Ik moest alleen alles op zijn plaats hebben voor ik bij jou langsging.’

‘En je moest zeker weten dat ik door de ballotage zou komen.’

‘Ja, dat ook.’

Bosch knikte.

‘Oké... waar kun je hier een kop koffie krijgen?’ vroeg hij.

‘Er is een keuken. Daar is koffie en een koelkast,’ zei Ballard. ‘Als je door die deur...’

‘Ik laat het hem wel even zien,’ zei Laffont. ‘Ik lust zelf ook wel een bakje.’

‘O fijn, dank je,’ zei Ballard.

Laffont stond op en vroeg of er nog meer liefhebbers waren. Ballard en Aghzafi bedankten en Bosch liep achter Laffont aan naar de voorzijde van de archiefruimte.

Ballard keek hen na en hoopte dat Bosch aardig zou zijn tegen de voormalige FBI-agent en geen botsingen zou veroorzaken op zijn eerste werkdag.

3

Bosch was eraan gewend thuis in zijn eentje oude mappen en moord-dossiers door te nemen en te proberen zaken anders te doordenken dan tot dan toe. Het was grotendeels werk dat je in stilte deed. Nu moest hij er weer aan wennen dat met een team om zich heen te doen, en opnieuw te leren de gesprekken om hem heen te negeren en zich te concentreren op wat hem te doen stond.

Terwijl Ballard aan gene zijde van de nutteloze scheidingswand telefoontjes pleegde en voldeed aan de politieke eisen die haar baan stelde, sloeg Bosch het eerste moorddossier open met verslagen van het tot nu toe zonder succes gebleven onderzoek naar de moord op Sarah Pearlman.

Er waren drie mappen. Hij begon met map 1, bladerde meteen door naar de inhoudsopgave en las dat alle foto's van de plaats delict en van het gerechtelijk onderzoek waren opgenomen in map 3. Daar ging hij verder; zonder nog iets van de zaak te weten wilde hij hetzelfde zien als wat de rechercheurs hadden gezien op de ochtend van 11 juni 1994, toen Sarahs verminkte lichaam in bed werd aangetroffen, in haar ouderlijk huis aan Maravilla Drive in de Hollywood Hills.

De derde map bevatte meerdere plastic hoezen. In elke hoes zaten twee foto's. Het waren kleurenfoto's, standaard fel uitgelicht, waarop bloed donkerpaars leek, witte huid een albasten tint kreeg en het slachtoffer van al haar menselijkheid werd ontdaan. Sarah Pearlman

was net zestien toen haar leven wreed werd beëindigd door een verkrachter die haar had gewurgd en gestoken. De eerste foto's toonden Sarah zoals ze op bed lag: een flanelle nachtpon was over haar gezicht getrokken, haar lichaam was bloot. In eerste instantie nam Bosch aan dat de moordenaar dat had gedaan om te voorkomen dat zijn slachtoffer zijn gezicht zou zien. Maar toen hij verder door de foto's bladerde zag hij dat de nachtpon over haar gezicht was getrokken nadat ze was aangevallen en vermoord. Nu zag Bosch het als een uitdrukking van spijt. De moordenaar bedekte het gezicht van zijn slachtoffer zodat hij het niet meer hoefde te zien.

Er waren een aantal steekwonden in de borst en hals van het slachtoffer te zien, en de lakens en het dekbed waren doorweekt met bloed. Aan de blauwe plekken in de hals was ook te zien dat het slachtoffer op een gegeven moment verstikt was. Als je de tijd die hij in de oorlog en bij de politie had doorgebracht bij elkaar optelde, had Bosch de onnatuurlijke dood al meer dan een halve eeuw gadeslagen. Het zou niet juist zijn om te zeggen dat hij gewond was geraakt aan de wreedheid en de mishandeling die mensen elkaar aandeden, maar hij was er al lang geleden mee opgehouden die geweldsexplosies als afwijkend te beschouwen. Hij was zijn vertrouwen in de goedheid van mensen grotendeels kwijtgeraakt. In zijn ogen was geweld geen afwijking van de norm. Het was de norm.

Dat was een pessimistisch wereldbeeld, besepte hij, maar vijftig jaar ploeteren in de van bloed doortrokken stad had hem van veel hoop beroofd. Hij wist dat de duistere moordmachine nooit gebrek aan brandstof zou hebben. Niet gedurende zijn leven. Gedurende niemands leven.

Hij bladerde verder door de foto's om ze zich stuk voor stuk voor altijd in te prenten. Dit moest zijn aanpak zijn, wist hij. Dit was de manier waarop hij razend van woede werd en hij zichzelf onontkoombaar committeerde aan een slachtoffer dat hij alleen van foto's kende. Dit zou het vuur in hem ontsteken.

Na de foto's van de plaats delict kwamen foto's uit het lab – losse

foto's van bewijsmateriaal en van mogelijk bewijsmateriaal, daarbij inbegrepen ook foto's van bloedspatten op de muur boven het hoofdeinde van het bed en op het plafond boven het slachtoffer; foto's van haar gescheurde en op de vloer geworpen ondergoed; een gebitsbeugel die in de plooiën van het dekbed was aangetroffen.

Er waren een aantal foto's van vingerafdrukken die door de technische recherche waren opgemerkt, ingepoederd en op tape gezet. Bosch wist dat ze waarschijnlijk van het slachtoffer waren, aangezien zij daar woonde. Dit werd ondersteund door aantekeningen van de oorspronkelijke rechercheurs. Een foto van iets wat op de onderste helft van een handafdruk leek was echter gemerkt met de letters ONB. Onbekend. Hij was aangetroffen op de vensterbank en de plaatsing was zodanig dat hij achtergelaten leek te zijn door iemand die door het raam naar binnen was geklommen.

In 1994 zou een gedeeltelijke handafdruk nutteloos zijn geweest, tenzij hij direct met de afdruk van de verdachte kon worden vergeleken. Bosch werkte toen ook al aan moordzaken en wist dat er destijds geen databanken van waren. Ook nu, bijna dertig jaar later, waren er maar weinig handafdrukken ter vergelijking in de databanken.

Bosch keek over de scheidingswand naar Ballard. Ze beëindigde net een telefoontje met een plaatselijke zakenman die erom bekendstond dat hij honderden appartementen in het centrum had gebouwd. Ze had hem gevraagd de goede zaak te steunen en financieel bij te dragen aan het werk van de eenheid Cold Cases.

‘En, hoe ging het?’ vroeg hij.

‘Dat moeten we nog merken,’ zei Ballard. ‘Wie weet schrijft hij een cheque uit. Van de Police Foundation heb ik een lijst met potentiële sponsors gekregen. Ik probeer er elke dag twee of drie te bellen.’

‘Wist je van tevoren dat je dit ook zou moeten doen?’

‘Niet echt. Maar het geeft niet. Ik heb er wel lol in, mensen een schuldgevoel aan te praten zodat ze ons geld geven. Je zou ervan staan te kijken hoeveel mensen iemand kennen die het slachtoffer was van een onopgelost misdrijf.’